

JOVES DE LA PARRÒQUIA VISITEN EL COTTOLENGO

ABAT SIGUI JESUCRIST

El passat 27 de novembre vàrem realitzar una activitat de la delegació de pastoral de joves anomenada: l'impliquem-nos. Aquesta consisteix en realitzar un voluntariat en algun lloc on hi ha una resposta a certes necessitats. Per tant, ens hem arromangat i hem viscut en primera persona el que fan habitualment desenes de voluntaris amb les germanes de la Caritat que va fundar la mare Teresa de Calcuta i les del Cottolengo fundades pel pare Alegre.

Ha sigut un servei intens i ple de preguntes: perquè hi ha pobres en un món tan ric? Per què les germanes de Calcuta o Cottolengo fan aquest servei tan generós? Per què la gent s'apunta a aquest voluntariat? Per què els malalts necessiten sentir-se com a casa, en un ambient familiar?

Preguntes que ens encaminen a donar les gràcies a la delegació per ajudar-nos a discernir la nostra vida a través d'aquestes experiències que no deixen indiferent a ningú.

CONFERÈNCIA COL·LOQUI: L'Educació dels fills i la presa de decisions

Durant el curs escolar, com és habitual en la parròquia de Montserrat, es realitza quatre reunions amb els pares i mares sobre l'educació espirituals dels seus fills. Tots plegats (pares, mares, fills, filles) som membres de la nostra comunitat. Des de fa dos anys, el responsable d'aquestes formacions és el Sr. Ramon Moix.

PERÒ, QUI ÉS EN RAMON MOIX

Entrevistes.

Ramón Moix és Llicenciat en Filosofia i Ciències de l'Educació. Professor d'Educació General Bàsica. Postgrau en Mediació i Resolució de Conflictes. Master en Direcció de Recursos Humans. Orientador Familiar. Està casat i és pare de tres fills.

– Què et va portar a l'Orientació Familiar? Com van ser els teus inicis?

Fent memòria recordo de manera grata el primer curs d'orientació familiar que vaig fer com a participant, aquest em va mostrar un camp immens en quant a poder ajudar a altres pares de família a reflexionar en la seva gran tasca d'educar al seus fills. Primer com a pare primerenc que era i també com a professional de l'educació vaig pensar que podria fer una estupenda contribució.

Visiono la primera moderació d'un cas amb els nervis i la il·lusió a la vegada tant per la presència de persones responsables del FERT com en la primera sessió a famílies en un COF.

– Per la teva formació estàs capacitada per dirigir sessions d'O.F. dins d'un ampli espectre de temes, però quin és el que més t'agrada?

Els temes que més m'agraden són el caràcter i coneixement dels fills, l'educació en valors i la comunicació, tant a nivell de parella com entre pares i fills, i sobre tot en l'optimisme a l'hora de educar.

En les edats del programa de primeres lletres considero que és on realment els pares han de fer l'esforç de posar-se les piles i fer un esforç afegit en quant a hàbits i valors i posar els fonaments en les arrels de l'educació en llibertat. Tal i com transcriu Victor Küppers en el seu llibre "El efecto actitud"

*Siembras un pensamiento y cosechas una acción
Cosechas una acción y siembras un hábito
Siembras un hábito y cosechas un carácter
Siembras un carácter y cosechas un destino*

– En el teu cas, a més de moderar casos, dones conferències i imparteixes sessions de formació a professors. En quina d'aquestes vessants et trobes més còmode?

Sens dubte en la que fa referència a l'acció directa amb les famílies, sobre tot en les sessions d'orientació familiar on s'utilitza la metodologia del cas, on pots fer fluir els pensaments dels altres, interactuar amb els matrimonis i així fer-los participants en el fet de compartir les experiències, reflexionar i transferir millores a la pròpia acció familiar.

– La teva esposa- Victòria – també es moderadora del FERT. Què aporta aquesta circumstància a la vostra condició de moderadors?

Aporta reflexions conjuntes, intercanviar perspectives sobre els casos i les maneres d'abordar-los i també fer més sortides junts, (no la deixo acudir sola a una moderació a les nit) que ens permeten una comunicació més intensa lluny de les presses diàries.

– Quins consells donaries als matrimonis que en breu va a participar a un COF

Sobre tot que estiguin oberts a escoltar les experiències dels altres matrimonis, que no es desanimin perquè segur que fan moltes coses bé, que es proposin "parlar" del que poden fer millor per augmentar l'alegria a casa, entre tots els membres de la família, moltes vegades només és qüestió de propòsits fermes és a dir canviar alguna estratègia i posar el mitjans.

Desig, capacitat i esforç amb el denominador comú de l'optimisme a l'hora d'educar.

– Davant la velocitat amb que s'estan produint els canvis a la nostra societat, com veus el futur de l'Orientació Familiar?

Cada vegada més veig la necessitat de que els pares comparteixin les seves preocupacions i facin un front comú envers l'educació en valors. De vegades els pares ens podem trobar molt sols, l'ambient, els mitjans de comunicació i d'altres agents socials no ajuden massa. Per tant és en l'àmbit de l'orientació familiar on es poden donar les condicions més òptimes per poder créixer com a pares.

LA PARRÒQUIA A TOTA MÀQUINA 2018-2019

Amb l'inici de la catequesi, podem observar com el nou curs 2018-2019, ja funciona a plena màquina. Cada una de les seccions que componen l'estructura de la parròquia, han arrancat amb normalitat. El consell parroquial, on es tracten les línies mestres del pla de pastoral del Bisbat de Lleida encomanades pel nostre Bisbe Salvador Giménez. Enguany hem tractat sobre la formació. Després les complementem amb totes les dades del calendari pel nou curs i les línies del funcionament de la parròquia.

Enmig de la preparació anual, també copsem l'espontaneïtat que pot sorgir en qualsevol moment com veiem en la celebració dels aniversaris; la presentació, de treballs pels joves de confirmació o postcomunió, durant la celebració de la missa;... tot forma part de la "xispa" que fa possible la coneixença entre els membres de la comunitat parroquial. Vegem-ne una mostra gràfica de l'inici del nou curs parroquial:

Vers la maduresa cristiana: Acompanyament espiritual

Societat frenètica, presses a tota hora, compres impulsives, esperes insuportables, angoixes per no controlar tanta informació, pressions per posar *selfies* de persones *guais...* i, així, tot un seguit de realitats que ens envaeixen i les considerem normals. És aquest el món que ens ha tocat viure i ens hi hem d'instal·lar de la millor manera.

Enmig d'aquesta voràgine activa, sorgeix la pregunta sobre el sentit de la vida i sobre quin és el meu paper dins d'aquesta. I és aquí on hi ha la possibilitat d'acudir a una persona perquè t'acompanyi o et dirigeixi, tal com es coneixia en l'antiguitat. Ja en el monacat dels primers segles després de Crist, trobem els primers anacoretas que, en la soledat, necessitaven consell; després, en els monestirs, els més dotats es dedicaven a aquesta funció coneguda com a direcció espiritual. Més endavant, a partir del segle XIV, seglars com Caterina de Siena o Nicolau de Flüe van ser reconeguts per la seva empremta en aquelles persones que buscaven l'assessorament espiritual. Aquesta guia continuà en el s. XVII amb els religiosos Francesc de Sales, Vicenç de Paül, fins a l'*aggiornamento* del Concili Vaticà II que proposà canviar el nom de direcció per acompanyament, per tal de fer-lo més intel·ligible als nous temps, a les necessitats de més llibertat personal i amb menys connotacions d'autoritarisme.

Aquest nou enfocament, anomenat acompanyament espiritual, no és una confirmació del seu punt de vista, sinó que ha d'estar disposat a acceptar quelcom nou. L'acompanyament consisteix en ajudar la persona perquè pugui enfrontar-se amb les seves dificultats, de tal manera que pugui anar fent passos positius en la llum del camí que vol donar a la seva vida a fi d'encaminar-la vers la maduresa cristiana. Aquesta té molt a veure amb les crisis i dificultats que es van presentant i amb les decisions que l'interessat va prenent després d'un discerniment apropiat que el duu a reconèixer, interpretar i escollir.

Tal com diu *Instrumentum Laboris*, publicada aquest any, a la base del discerniment hi trobem tres conviccions que ens fan obrir els ulls a l'Esperit de Déu que actua en el cor de cada home i dona i que ens ajuden a visualitzar que el cor de l'home i el de la dona es presenta dividit per la feblesa i a assumir que el camí de la vida imposa decidir. En aquest discerniment l'acompanyant afavoreix la possibilitat de relació entre ell i l'acompanyat i l'escolta més interior que és on ressona la veu del Senyor.

L'acompanyat ha de voler fer camí amb un acompanyant. Per aquell, aquest és una persona amb autoritat moral per la seva experiència, formació i coherència de vida. La confiança que es dona amb facilitat al començament de la relació s'ha de mantenir al llarg d'ella quan el coneixement entre les persones sigui més complet i real. L'acompanyat no pot oblidar que és ell qui ha de respondre i prendre les decisions oportunes. Per aquest motiu ha d'evitar passar a l'acompanyant espiritual la responsabilitat que a ell li correspon o fer d'aquest un mer confident per obtenir recolzament afectiu; de la relació entre ambdós dependrà l'èxit.

Per part de l'acompanyant, aquest ha de donar del que ha vist i sentit, és a dir, ha de tenir competència experiencial i una preparació teològica i espiritual necessària i específica. Tot i que és la pròpia vida l'element que més pot ajudar els altres.

De la mútua interacció sorgiran unes responsabilitats de l'acompanyat espiritual que comporten: posar l'atenció a tot el que passa en la vida quotidiana de la seva persona (sentiments, vivències, pensaments, dificultats, èxits, avenços, retrocessos...); il·luminar la seva existència des de la Paraula de Déu, la persona de Jesús i el seu evangeli; i sentir la tendresa, l'afecte en els seus problemes, crisis i dificultats per part de l'acompanyant.

A partir de tot el que hem dit, deduïm les conclusions següents: una és que tota persona té necessitat de créixer espiritualment, inclòs en el nostre món postmodern de presses i rapideses; l'altra és que l'acompanyament ajuda aquesta maduresa de la persona a partir de la interacció entre l'acompanyat i l'acompanyant.

Margarida Llop i Manel Mercadé

Membres del Consell General de l'IREL Lleida

TOTS SANTS

Una de les celebracions més importants de la tardor és la festa de Tots Sants i el Dia dels Morts, que tenen lloc entre el 31 d'octubre i el 2 de novembre. Segons la tradició popular, durant aquests dies s'interrelacionen el món dels vius i el dels morts. Per Tots Sants es fa palès el record als avantpassats, amb pràctiques diverses, des de posar una senzilla espelma davant la fotografia dels familiars morts a les visites rituals al cementiri per recordar-los i honorar-los. La gastronomia de la festa està basada en els productes de temporada: castanyes, pinyons, carbasses, moniatos... i els panellets, que procedeixen d'antigues ofrenes funeràries.

Dins el costumari cristià la festa de Tots Sants va envoltada d'antigues pràctiques populars i religioses, sovint barrejades amb la diada dels morts, que se celebra l'endemà, però que s'inicia la tarda del dia de Tots Sants amb la visita als cementiris, ja que litúrgicament el dia de difunts començava a la tarda del dia 1, amb l'ofici de vespres (les quals, d'altra banda, venien després de les segones vespres de la festa de Tots Sants). En l'aspecte popular aquest dia hom menja castanyes i panellets i era un antic costum de passar tres parts de rosari per als difunts i fer després la castanyada. És considerat també popularment el primer dia d'hivern, quan es treien els abrics i es vestien de llarg els minyons.

La castanyada

Menjada de castanyes, normalment torrades, especialment la que hom sol fer la nit de Tots Sants.

Tradicionalment (el costum ja era molt generalitzat a la fi del segle XVIII) la castanyada era efectuada en família, després de sopar el dia 1 de novembre, vigília del dia de difunts, acompanyada de panellet i vi dolç; hom passava el rosari en commemoració dels morts. Posteriorment, es traspasà la celebració a la vigília del dia 1. Actualment, se celebra en colles d'amics o família, i fins i tot se'n celebren de populars organitzades per ajuntaments o associacions; com a postres es mengen, a més de panellets, castanyes i moniatos, i es beu cava en lloc de vins dolços o rancis. Les *castanyeres* torren i venen castanyes en unes parades especials, i diverses localitats celebren festes i fires de la castanya o es convoquen concursos de torradors de castanyes.

Els panellets

Dolç de dimensions petites i forma diversa (rodona, llarguera, etc.), fet essencialment de massapà, al qual de vegades hom afegeix pinyons, coco, fruita confitada o altres ingredients, i cobert amb sucre, ametlles o pinyons torrats, etc.

Amb les castanyes, constitueixen la menja típica de la nit de Tots Sants. Era costum que les padrines en regalessin a llurs fillols. A la Segarra i a l'Urgell reben el nom de *mitgetes*. Associat a aquest postre, en diverses localitats, encara se celebren les tradicionals rifes de panellets. L'origen d'aquesta menja és incert, tot i que antigament hi havia un tipus especial de panets d'ofrena que es destinaven als difunts.

Cicle de conferències "La convivència"

CURS 2018-2019

"El creixement interior i la convivència social"

DANIEL GABARRÓ

Psicopedagog i coach

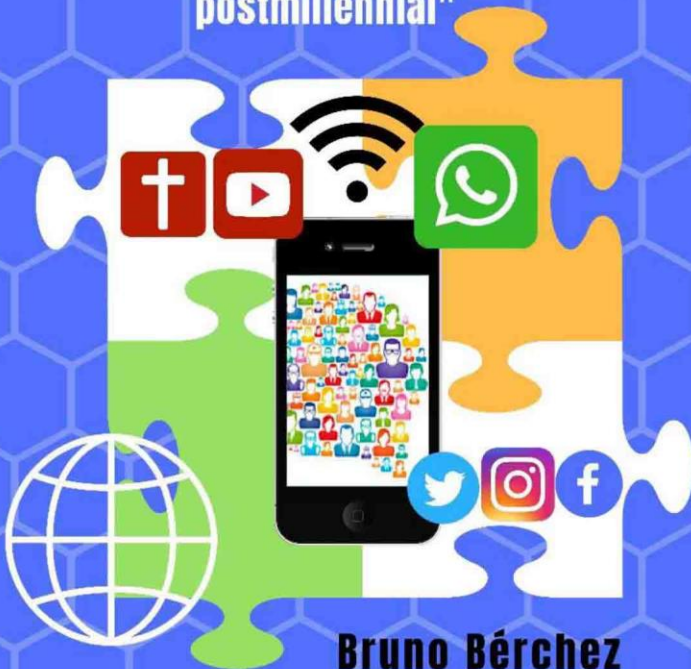
15 de novembre de 2018, a les 19.30 h

IREL

C/Canonge Brugulat, 22-Lleida

Seminari: "Inculturació de l'evangeli en la cultura postmillennial"

Bruno Bérchez

Divendres 23 de novembre, de 19.00 a 21.00h

Dissabte 24 de novembre, de 10.30 a 13.00h

IREL

C/Canonge Brugulat, 22-LLEIDA
irelleida@gmail.com / 973281538

Textos: Mn. Manel Mercadé
Muntatge: Paula Ulíer Bellmunt
Imprimeix: Parroquia Mare de Déu
de Montserrat.